

[Ib Thyregod.]

en sådan tidsbegrænsning. Man må regne med, at der inden for den pågældende periode kan opnås en rimelig afklaring af de fremtidige muligheder for den pågældende ejendom, således at der ikke skulle opstå problemer ud over denne periode.

Jeg skal med disse bemærkninger anbefale lovforslagene og ændringsforslagene til vedtagelse.

Niels Helveg Petersen: Der har under udvalgsarbejdet været en meget tilfredsstillende diskussion, og arbejdet er resulteret i, at der er blevet enighed om nogle ændringsforslag.

Ved første behandling efterlyste jeg en nøje vurdering i udvalget af hele afsnit II i lovforslaget, som rejser de største saglige problemer i forbindelse med frigørelsesafgiften. På den ene side er der betydelige planlægningsmæssige fordele knyttet til, at ejendomme, som i en lang periode skal henligge i en byzone, men ikke udnyttes bymæssigt, kan drives, som de hidtil har kunnet drives. I modsat fald opstår der let et stærkt pres for at opnå en anden anvendelse, måske på tværs af planlægningsmæssige intentioner. På den anden side er det ikke ønskeligt, at den fornuftige adgang til en løbende lettere beskatning af sådanne ejendomme, der ikke foreløbig skal udnyttes bymæssigt, kunne udnyttes til at skabe enklaver, som det senere kunne være uensigtsmæssigt at have liggende i byområderne.

Dette spørgsmål var ikke løst ved lovforslagets fremsættelse, men med det ændringsforslag, der er stillet, tror jeg man har fundet en fornuftig løsning på det. Man tillader bondegårdsvurdering for højst 12 år, og derefter falder frigørelsesafgiften. Det er jo i det hele taget en forudsætning for at forlange sig overført til bondegårdsvurdering, at man senere underkaster sig frigørelsesafgiften, og det vil altså ske; den vil blive fastsat efter de 12 års forløb, men der vil være yderligere 4 års henstand. Som en logisk konsekvens af lovforslagets øvrige system fører dette ændringsforslag til, at ejere kan forlange deres ejendom overtaget til slutværdien også i de tilfælde, hvor en ejendom har været bondegårdsbeskattet i byzone.

I udvalgsarbejdet har der videre været en diskussion af, hvilken kommune, amtskom-

mune eller primærkommune, provenuet skulle tilfalde, og det er endt med, at det skal deles. Det er ikke nogen ganske let afgørelse at træffe, hvor provenuet skal ligge. Der er, som jeg fremhævede det ved første behandling, en del, der taler for, at amtsrådet bør have disse midler. Det er amterne, der i henhold til byzonenloven har retten til at drage zonegrænser; det er amtsrådet, der giver dispensationerne i landzonen. Videre kan det anføres, at der ikke altid er et sammenfald mellem de kommuner, der får frigørelsesafgifter, og de kommuner, hvor der er det største behov for midler til byudviklingen. På den anden side taler det stærkt for, at primærkommunen skal have midlerne, at der er en mere naturlig og nær forbindelse, hvis frigørelsesafgiften tilfalder den kommune, hvor ejendommen er beliggende. Der var jo allerede ved første behandling stor interesse fra flere partiers side for at få ændret det oprindelige forslag på dette punkt. Resultatet er altså blevet, at man lighedeler provenuet af frigørelsesafgiften. Det ligner jo meget en god studehandel, men har for så vidt gode begrundelser i det, jeg hidtil har sagt. Jeg finder i og for sig, at denne beslutning om en lighedeling sagligt set er en tilfredsstillende løsning.

Jeg er tilfreds med, at der er stillet ændringsforslag om en forlængelse af fristerne, og skal ud over at anbefale disse ændringsforslag kun sige, at vi betragter denne lovgivning som et afgjort fremskridt i forbindelse med by- og landzonenloven, og jeg kan erklære mig tilfreds med lovforslaget i den udformning, det nu får efter udvalgsbehandlingen.

Gert Petersen: Udvalgsbehandlingen af dette lovforslag om frigørelsesafgiften adskiller sig væsentligt fra udvalgsbehandlingen af de øvrige jordpolitiske lovforslag, som regeringen har fremsat. Den adskiller sig derved, at der i dette tilfælde er foretaget ret omfattende ændringer, endda, kunne man sige, principielle ændringer, under udvalgsbehandlingen. Det er igen et udtryk for, at opposition og regeringspartier har mødtes med et mere åbent sind og, synes jeg, fra regeringspartiernes side med større forhandlingsvilje, end tilfældet har været i forbindelse med de andre jordlovsforslag, som vi har drøftet i går og i dag.